

[Ole Bjørn Kraft.]

at kunne svække Vestens sammenhold og Vestens styrke ad andre veje, således at den dag måske kunne komme — hvis dette forsøg altså lykkes — da en militær trusel igen kan bringes i anvendelse. Derfor vil ethvert tegn på, at Vesten er ved at blive træt af de økonomiske byrder, som forsvaret af friheden, af vor selvbestemmelsesret og af den vestlige kultur lægger på os, blive noteret som en kommunistisk sejr i Sovjetunionen. De vil søge at fortsætte ad denne vej, at svække Vestens sammenhold, forståelsen mellem de vestlige folk, ved — såvidt det lader sig gøre — at vise al den udvendige venlighed, der er blevet vist, og ved en forstærket såkaldt fredspropaganda.

Jeg tror nu, det bliver meget vanskeligt at fortsætte den taktik, vi har set udfolde sig så stærkt i de senere år. Der er nemlig kommet en ny klarhed tilveje, således at det dog skulle være muligt at indse, hvordan den virkelige stilling er, thi de midler, som den kommunistiske sovjetpolitik har anvendt overalt i verden for at svække Vesten, er af en sådan karakter, at man kan se, at al den store venlighed ikke er så forfærdelig alvorligt ment. Umiddelbart efter at de store var mødtes på tinderne imellem de to Genèvekonferencer, var der jo i realiteten slet intet tegn på, at Genèveånden ville påvirke den kommunistiske politik. Man gik videre med at styrke den østtyske republik og opbygge dens militærvesen, man søgte at skabe uro i Det mellemste Østen og i Nordafrika, man søgte på alle måder at mistænkeliggøre Vestens politik. Man startede uroen i Det mellemste Østen ved de store våbensalg til Ægypten, man intensiverede propagandaen i Indien og Burma og de andre lande i Østen, man øgede overalt støtten til uroligheder og forberedelserne til uroligheder, og alt dette er naturligvis ikke egnet til at styrke troen på alvoren bagved smilene.

Min slutning bliver derfor denne, at spændingen siden Genève-mødernes afslutning har været voksende, og der er al grund til at tro, at denne spænding vil fortsætte og måske blive skærpet ved forskellige beslutninger. Der er tre områder, hvorom denne ideologiske kamp, kampen mellem systemer, vil samle sig, nemlig Nordafrika, Det mellemste Østen og Berlin; Berlin er jo

et led i den tyske situation. Der var faktisk mange, som nærede den illusion, at Genève-mødet ville føre til muligheden af en genforening af de to Tysklunde, en genforening, som alle, der ønsker fred i verden, måtte ønske kunne blive til virkelighed, hvis det kunne ske på frihedens og frivillighedens grundlag. Det afgørende krav, som fra Vestens side er blevet stillet: at Tysklands genforening skal finde sted efter afholdelse af frie valg, må naturligvis fastholdes, fordi denne genforening og det styre, der skal komme efter den, må være udtryk, og det sande udtryk, for det tyske folks vilje. Men denne illusion bristede jo hurtigt. Den sovjetiske udenrigsminister Molotov bidrog i høj grad til, at der blev skabt en klarhed her. De udtalelser, han fremsatte i Genève, fastslog jo kategorisk, at Sovjetunionens betingelser for en tysk genforening var af en sådan art, at det stod klart, at dens mål simpelthen var at åbne porten for en kommunistisk infiltration i Vesttyskland og at undergrave sammenholdet i den vestlige verden. Det er derfor med tilfredshed, man kan notere, at de to store og afgørende partier i Tyskland, det kristeligt-demokratiske parti og det socialdemokratiske parti, synes ganske enige i deres vurdering af denne situation, enige om de forudsætninger, som må opfyldes, for at denne genforening kan finde sted og en virkelig forhandling om den optages.

Det er nu i virkeligheden ganske forunderligt, at man har kunnet tro på, at der ville komme et gunstigt resultat ud af Genève-møderne, for der er een i virkeligheden meget tiltalende ting ved de nuværende russiske ledere, og det er denne, at de siger tingene, undertiden i det mindste, meget åbent, og den russiske kommunistiske parti-sekretær, Khrustjov, holdt den 19. september — altså før forhandlingerne i Genève — en tale, hvori han i virkeligheden ganske åbent sagde: men, kære børn, det kan I da nok forstå, at det bliver der ikke noget som helst ud af. Han sagde simpelthen til den østtyske ministerpræsident, der besøgte ham — nu citerer jeg efter hukommelsen, men gengiver, hvad der var meningen —: kære ministerpræsident, vær ikke ked af, at de vestlige lande ikke vil anerkende dig; Amerika ville i 16 år ikke anerkende Sovjetunionen; vi blev dog ved med